

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia)

4 iulie 2017*

„Al șaptelea program-cadru pentru activități de cercetare, de dezvoltare tehnologică și demonstrative (2007-2013) — Acorduri de grant pentru proiectele PlayMancer, Mobiserv și PowerUp — Articolul 299 TFUE — Decizie care constituie titlu executoriu — Acțiune în anulare — Act atacabil — Admisibilitate — Proportionalitate — Obligația de diligență — Obligația de motivare”

În cauza T-234/15,

Systema Teknolotzis AE – Efarmogon Ilektronikis kai Pliroforikis, cu sediul în Atena (Grecia), reprezentată de E. Georgilas, avocat,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de J. Estrada de Solà și de L. Di Paolo, în calitate de agenți, asistați de E. Politis, avocat,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE și prin care se solicită anularea Deciziei C(2015) 1677 final a Comisiei din 10 martie 2015, care constituie titlu executoriu pentru executarea silită de la reclamantă a unei sume de 716 334,05 euro, majorată cu dobânzi,

TRIBUNALUL (Camera a treia),

compus din domnii S. Frimodt Nielsen, președinte, și V. Kreuzsitz (raportor) și doamna N. Póltorak, judecători,

grefier: E. Coulon,

pronunță prezenta

Hotărâre¹

[*omissis*]

* Limba de procedură: greaca.

¹ — Sunt redată numai punctele din prezenta hotărâre a căror publicare este considerată utilă de către Tribunal.

În drept

[*omissis*]

Cu privire la admisibilitate

Introducere

[*omissis*]

- 80 Înainte de examinarea excepției de inadmisibilitate ridicate de Comisie, trebuie amintit că, în temeiul articolului 299 TFUE, actele Comisiei care impun o obligație pecuniară în sarcina altor persoane decât statele membre constituie titlu executoriu. Executarea silită este reglementată de normele de procedură civilă în vigoare în statul pe teritoriul căruia are loc această procedură. Decizia este investită cu formulă executorie, fără îndeplinirea niciunei alte formalități decât cea a verificării autenticității acestui titlu de către autoritatea națională pe care guvernul fiecărui stat membru o desemnează în acest scop și a cărei desemnare este adusă la cunoștința Comisiei și a Curții de Justiție a Uniunii Europene. După îndeplinirea acestor formalități, la cererea părții interesate, aceasta poate proceda la executarea silită, sesizând direct autoritatea competentă în conformitate cu legislația internă. Executarea silită poate fi suspendată numai în temeiul unei decizii a Curții de Justiție a Uniunii Europene. Cu toate acestea, controlul legalității măsurilor de executare este de competența instanțelor naționale.
- 81 În plus, articolul 79 alineatul (2) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului (JO 2012, L 298, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul financiar”) prevede că instituția poate constata în mod oficial o creanță imputabilă altor persoane decât statele membre printr-o decizie care constituie titlu executoriu în sensul articolului 299 TFUE.

Cu privire la caracterul confirmativ al deciziei atacate

- 82 Comisia susține în esență că decizia atacată constituie doar o decizie pur confirmativă a deciziilor anterioare de respingere a facilităților de plată solicitate de reclamantă.
- 83 Mai întâi trebuie amintit că acțiunea în anulare poate fi exercitată în privința oricăror dispoziții adoptate de instituțiile Uniunii, indiferent de natura sau de forma acestora, care urmăresc să producă efecte juridice (a se vedea deja în acest sens Hotărârea din 6 aprilie 2000, Spania/Comisia, C-443/97, EU:C:2000:190, punctul 27 și jurisprudența citată), cu alte cuvinte, care modifică situația juridică existentă înaintea adoptării lor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 iunie 1995, Spania/Comisia, C-135/93, EU:C:1995:201, punctul 21).
- 84 Un act care se limitează să confirme decizia inițială nu modifică situația persoanei interesate și, prin urmare, nu constituie o decizie împotriva căreia se poate exercita o acțiune în anulare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 mai 1993, Foyer culturel du Sart-Tilman/Comisia, C-199/91, EU:C:1993:205, punctul 23, Hotărârea din 9 decembrie 2004, Comisia/Greencore, C-123/03 P, EU:C:2004:783, punctul 39, și Ordonanța din 27 noiembrie 2015, Italia/Comisia, T-809/14, nepublicată, EU:T:2015:970, punctul 29). Potrivit unei jurisprudențe consacrate, o acțiune formulată împotriva unui act pur confirmativ al unei alte decizii devenite definitivă este inadmisibilă. Un act este considerat pur confirmativ al unei decizii anterioare dacă nu conține niciun element nou în raport cu decizia anterioară și nu a fost precedat de o reexaminare a situației destinatarului acestei decizii (Hotărârea din 7 februarie 2001, Inpesca/Comisia, T-186/98, EU:T:2001:42, punctul 44, Hotărârea din 22 mai 2012, Sviluppo Globale/Comisia, T-6/10, nepublicată, EU:T:2012:245, punctul 22, și Hotărârea

din 2 iunie 2016, Moreda-Riviere Trefilerías și alții/Comisia, T-426/10 - T-429/10 și T-438/12-T-441/12, EU:T:2016:335, punctul 545). Astfel, caracterul confirmativ sau nu al unui act nu poate fi apreciat numai în funcție de conținutul său în raport cu cel al deciziei anterioare pe care l-ar confirma. Prin urmare, trebuie să se aprecieze deopotrivă caracterul actului atacat în raport cu natura cererii la care acest act constituie un răspuns (a se vedea Hotărârea din 7 februarie 2001, Inpesca/Comisia, T-186/98, EU:T:2001:42, punctul 45 și jurisprudența citată).

- 85 Economia generală și finalitatea jurisprudenței referitoare la actele pur confirmative vizează să asigure respectarea termenelor de introducere a acțiunii, precum și a autorității de lucru judecat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 decembrie 2007, *Weißenfels/Parlamentul*, C-135/06 P, EU:C:2007:812, punctul 54 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 19 februarie 2009, *Gorostiaga Atxalandabaso/Parlamentul*, C-308/07 P, EU:C:2009:103, punctul 58 și jurisprudența citată) și, prin urmare, să protejeze principiul securității juridice (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 ianuarie 2007, *PKK și KNK/Consiliul*, C-229/05 P, EU:C:2007:32, punctul 101, Hotărârea du 18 octombrie 2007, *Comisia/Parlamentul și Consiliul*, C-299/05, EU:C:2007:608, punctul 29, și Ordonanța din 29 iunie 2009, *Cofra/Comisia*, C-295/08 P, nepublicată, EU:C:2009:407, punctele 53 și 54). Astfel, s-a statuat că obiectivul jurisprudenței potrivit căreia o acțiune în anulare îndreptată împotriva unei decizii pur confirmative a unei decizii anterioare care nu a fost atacată în termen este inadmisibilă este de a evita ca un reclamant să poată, în mod indirect, să repună în discuție legalitatea unei decizii pe care nu a contestat-o în timp util și care a devenit, prin urmare, definitivă (Hotărârea din 4 martie 2015, *Regatul Unit/BCE*, T-496/11, EU:T:2015:133, punctul 59).
- 86 Pe de altă parte, trebuie amintit că competența de interpretare și de aplicare a dispozițiilor tratatului conferită instanței Uniunii într-o acțiune în anulare depusă în temeiul articolului 263 TFUE nu este aplicabilă atunci când situația juridică a unui reclamant se înscrie în cadrul raporturilor contractuale al căror regim juridic este guvernat de legea națională desemnată de părțile contractante (Hotărârea din 9 septembrie 2015, *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Comisia*, C-506/13 P, EU:C:2015:562, punctul 18).
- 87 Astfel, dacă instanța Uniunii s-ar considera competentă să se pronunțe cu privire la anularea actelor care se înscriu într-un cadru pur contractual, aceasta ar risca nu numai să lipsească de sens articolul 272 TFUE, care permite să se atribuie instanțelor Uniunii competența jurisdicțională în temeiul unei clauze compromisorii, dar și, în cazurile în care contractul nu ar cuprinde o astfel de clauză, să se extindă competența jurisdicțională a acestora dincolo de limitele stabilite de articolul 274 TFUE, care încredințează instanțelor naționale competența de drept comun pentru soluționarea litigiilor în care Uniunea este parte (a se vedea Hotărârea din 9 septembrie 2015, *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Comisia*, C-506/13 P, EU:C:2015:562, punctul 19 și jurisprudența citată).
- 88 Rezultă că, în cazul unui contract între un reclamant și una dintre instituțiile Uniunii, instanțele Uniunii nu pot fi sesizate cu o acțiune în temeiul articolului 263 TFUE decât dacă actul atacat urmărește să producă efecte juridice obligatorii care se situează în afara raportului contractual dintre părți și care implică exercitarea prerogativelor de putere publică conferite instituției contractante în calitatea sa de autoritate administrativă (Hotărârea din 9 septembrie 2015, *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Comisia*, C-506/13 P, EU:C:2015:562, punctul 20).
- 89 Astfel, s-a statuat că o acțiune în anulare este inadmisibilă atunci când este formulată împotriva unei note de debit sau a unei cereri de plată care se înscrie în contextul convenției dintre Comisie și reclamant și care are ca obiect recuperarea unei creanțe care își are temeiul în stipulațiile convenției respective (a se vedea în acest sens, Ordonanța din 6 ianuarie 2015, *St'art și alții/Comisia*, T-93/14, nepublicată, EU:T:2015:11, punctele 31-33).

- 90 În schimb, o decizie care constituie titlu executoriu în sensul articolului 299 TFUE este un act atacabil în sensul articolului 263 TFUE, din moment ce această decizie se numără, în lipsa unei mențiuni contrare în Tratatul FUE, printre cele prevăzute la articolul 288 TFUE. Temeinicia unei asemenea decizii care constituie titlu executoriu nu poate fi contestată, așadar, decât la instanța care se pronunță asupra acțiunii în anulare, în temeiul articolului 263 TFUE (Ordonanța din 13 septembrie 2011, CEVA/Comisia, T-224/09, nepublicată, EU:T:2011:462, punctul 59, și Hotărârea din 27 septembrie 2012, Applied Microengineering/Comisia, T-387/09, EU:T:2012:501, punctul 38).
- 91 Tribunalul a considerat de asemenea că această situație se regăsea în special în cazul unei decizii care constituie titlu executoriu, adoptată în scopul recuperării unei creanțe născute dintr-un contract încheiat de o instituție. Astfel, chiar dacă un contract de acest tip ar permite explicit emiterea unor astfel de decizii, natura juridică a acestora nu ar rămâne definită de contract sau de dreptul național care îi este aplicabil, ci de articolul 299 TFUE. Or, acesta din urmă nu prevede un regim juridic derogatoriu pentru deciziile care constituie titlu executoriu adoptate în scopul recuperării unei creanțe contractuale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 septembrie 2012, Applied Microengineering/Comisia, T-387/09, EU:T:2012:501, punctul 39). Având în vedere că efectele juridice produse de o decizie care constituie titlu executoriu își au originea în exercitarea prerogativelor de putere publică, adoptarea unei asemenea decizii constituie manifestarea exercitării de către Comisie a prerogativelor sale de putere publică. Pe de altă parte, trebuie subliniat că actul care constituie titlu executoriu în sensul articolului 299 primul paragraf TFUE, adoptat de Comisie, fixează în mod definitiv voința sa de a continua recuperarea creanțelor sale (a se vedea în acest sens Ordonanța din 8 mai 2013, Talanton/Comisia, T-165/13 R, nepublicată, EU:T:2013:235, punctul 18).
- 92 În speță, pentru a putea califica decizia atacată drept decizie pur confirmativă, actele anterioare adoptate de Comisie trebuie în special să poată fi calificate drept decizii împotriva cărora se poate exercita o acțiune în anulare (a se vedea punctele 84 și 85 de mai sus). Pe de altă parte, pentru ca actele anterioare deciziei atacate să poată fi calificate drept decizii împotriva cărora se poate exercita o acțiune în anulare, acestea trebuie să producă efecte juridice obligatorii care se situează în afara raportului contractual dintre părți și care implică exercitarea prerogativelor de putere publică conferite instituției contractante în calitatea sa de autoritate administrativă (a se vedea punctul 88 de mai sus).
- 93 Actele anterioare deciziei atacate sunt, pentru proiectul PlayMancer, refuzul Comisiei, formulat în scrisoarea sa din 31 iulie 2013, de a acorda o eșalonare a plății datoriei reclamantei pe 7 ani și refuzul său tacit de a prelungi termenul de plată a datoriei reclamantei ca urmare a cererii sale din 2 iunie 2014, pentru proiectul Mobiserv, refuzul Comisiei din 6 martie 2013 de a acorda reclamantei o prelungire a termenului de plată a datoriei sale și, pentru proiectul PowerUp, refuzul Comisiei din 19 august 2014 de a acorda reclamantei un termen suplimentar pentru plata datoriei sale.
- 94 Aceste refuzuri ale Comisiei de a acorda facilități de plată reclamantei nu produc însă efecte juridice obligatorii care se situează în afara raporturilor contractuale dintre Comisie și reclamantă în contextul proiectelor PlayMancer, Mobiserv și PowerUp. În plus, aceste refuzuri nu presupun exercitarea unor prerogative de putere publică conferite Comisiei în calitatea sa de autoritate administrativă. În sfârșit, nu poate fi vorba despre o evitare a termenului de introducere a unei acțiuni în anulare, întrucât refuzurile în discuție fac parte din raporturile contractuale dintre Comisie și reclamantă și întrucât contestarea drepturilor și a obligațiilor contractuale în fața instanței Uniunii, în temeiul articolului 272 TFUE, nu este supusă aceluiași termen de introducere a acțiunii.
- 95 Prin urmare, Comisia susține în mod greșit că acțiunea formulată de reclamantă este inadmisibilă pentru motivul că decizia atacată ar constitui o decizie confirmativă în raport cu refuzurile anterioare ale Comisiei de a acorda reclamantei facilități de plată.

[omissis]

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia)

declară și hotărăște:

- 1) **Respinge acțiunea.**
- 2) **Obligă Systema Teknolotzis AE – Efarmogon Ilektronikis kai Pliroforikis la plata cheltuielilor de judecată.**

Frimodt Nielsen

Kreuschitz

Póltorak

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 4 iulie 2017.

Semnături